

Száz esztendeje született Molnár Gábor

Az író életéről röviden

Molnár Gábor 1908. december 2-án született Budapesten a Szentendrei út 62-ben, szülei Pesten a vendéglátóiparban dolgoztak. A Molnár családnak három gyermeke született, az apa tüdővészben huzamosan betegeskedett és 1920-ban meghalt. A gyermekek nehéz anyagi körülmények között, de szerető családi körben nevelkedtek. A nyarat részben Ajka-Csingervölgyben élő nagyszülőknél töltötték. Gábor az 1915/16-os tanévben a tapaszeri iskolában tanult, a további osztályokat és a polgári VII. kerületi iskolákban. Anyagi okokból nem tanulhatott tovább, pincérként dolgozott és egy évet Svájcban, egy családnál töltött. Az 1925–1927. években Pápán a mezőgazdasági szakiskolát végezte el, két évig dunántúli nagybirtokokon dolgozott.

1930. május 26-án tagja lett egy Brazíliába induló őserdei bogárgyűjtő expedíciónak. Brazíliába érkezésük után társai megbetegedtek és felgyógyulásuk, hazautazásuk költségének fedezésére felszerelésüket pénzzé tették, köztük Molnár fegyvereit, lőszereit is. Gábor azonban ott maradt az ősvadonban felszerelés, pénz, ismeretség, tapasztalat nélkül. Rendkívüli nehézségek között tartotta fenn magát, majd a Ford ültetvényen vállalt munkavezetői állást. Keresményéből időszakonként saját vadászógyűjtő expedíciót szervezett. Tapasztalatait naplójában megörökítette. A gyűjtött anyag egy részét hazaküldte, amelyért térítést nem kapott, másik részét helyben értékesítette kutatási költségeinek fedezésére.

1932. március 7-én baleset következtében mindkét szemére megvakult. Hazatérése után megtanult írógépen írni. Első írása 1933-ban jelent meg nyomtatásban. A közlési lehetőségek anyagi segítséget jelentettek, és fontos szerepük volt a fiatal íróvá válásában.

Első kötete „Kalandok a braziliai őserdőben” címmel 1940-ben jelent meg. Az évtizedek folyamán a 26 önálló kötete, száznál több kisebb-nagyobb tárcája, ismeretterjesztő írása jelent meg és előadásai, rádiójátékai hangzottak el a rádióban. Sok száz író-olvasó találkozón vett részt.

Már vakon háromszor járt Mongóliában és 1972-ben a brazil állam vendégeként az Amazonas térségében. Utazásairól egy-egy kötetben számolt be olvasóinak. A nagy utazások mellett a szomszédos országokban is járt kutató, illetve író-olvasó találkozó utakon. Könyveit több nyelvre lefordították és kiadták.

Molnár Gábor 1950-ben kötött házasságot Hegyi Margittal, három gyermeke született. Budapesten a Váci utcában trafikot nyitott, amely megélhetésének legfőbb anyagi alapja lett. 1980. október 29-én lakásában, Budapesten az Ózike utcában baleset következtében halt meg. Kívánsága szerint Csingervölgyben temették el 1980. november 10-én.

A Molnár Gábor munkásságát nagyjából ismerők, az olvasói leginkább mint utazó író tartják számon. Elsősorban, mint az amazóniai őserdőt bejáró, leíró kalandos útleírások szerzőjeként tisztelik. Ez természetes, hiszen könyveinek és más írásainak, rádiójátékainak nagyobb része a braziliai őserdőhöz kapcsolódó témákat tárgyalja. A Molnár Gábor életét, tevékenységét részletesebben ismerők, kutatók tudják, hogy számos más témával is foglalkozott. E helyen közelebbről a hely- és őstörténeti érdeklődésével, kutatásai eredményeinek vázlatos bemutatásával foglalkozunk.

Ifjúkori érdeklődési köréről

Molnár Gábor írásait olvasva, életrajzi adatainak, körülményeinek tanulmányozása alapján nem lehet egyértelműen megállapítani valójában mi szeretett volna lenni, mire, minek készült. Egy helyen megemlíti ugyan, hogy miután a polgári iskola után nem tanulhatott gimnáziumban, így erdész nem lehetett. Ezért választotta e hivatás helyett a mezőgazdasági képzést a pápai iskolában, miután a kényszerűségből vállalt pincérkedést, apja foglalkozását, végképp nem kívánta folytatni.

Életrajzi köteteiből egyértelműen két dolog látszik világosan: a természet szeretete, az erdő, az állatok iránti érdeklődés, a szabadba vágyódás, a kaland keresése. Másrészt kisgyerek korától érdeklődött a történelem, a múlt tárgyi és szellemi emlékei iránt. Kiskamaszként „kutatta” *Cserváron* az avarkori földvárat, később a római kori erődöket kívánta feltárni. Brazíliában az ősi indián múlt és kultúra iránt kutakodott és az első európai telepések-szerzetesek által létrehozott építményeket vizsgálta. Idősebb korában itthon és külföldön nagyon érdekelték a magyar és az emberiség őstörténetével foglalkozó munkák, illetve az ősi építészeti és szellemi javak. Szinte minden érdekelte, ami a régmúltba mutatott,

Élete úgy alakult, hogy fiatalabb korában elsősorban a természettel, az élővilágával és a természet-hez kapcsolódó tevékenységekkel: erdőjárással, vadászattal, halászattal, lepke- és rovargyűjtéssel foglalkozott előbb mint mezőgazdász, majd mint gyűjtő-kutató Brazíliában, idősebb korában egyre inkább érdeklődtek az emberiség, a magyarság szellemi és tárgyi emlékei, noha ez a kétfajta érdeklődés többé-kevésbé párhuzamosan jelen volt életének minden szakaszában. Természetesen, a vázoltakon kívül is nagyon sok minden érdekelt: a gazdaság, a technika, a művészet stb.

Így utólag kutatva élete folytatását kétségtelen nem könnyű a vele való lépéstartás a sokoldalú érdeklődését tapasztalva, mint ahogyan az idősödő utazó író gyakran jobban bírta a sivatagi-öserdei megpróbáltatásokat, mint ifjabb kísérő társai. A sors által jórészt determinálva a sokoldalú érdeklődést figyelembe véve és tisztelve megítélésem szerint mindent egybevetve *Molnár Gábor elsősorban író volt* és mint író kutatta az öt körülvevő tárgyi és szellemi világot.

A fiatal Molnár érdeklődési köréről beszéljen maga az író „Észak-Brazília szép és rejtelmes világa, földrajza, néprajza éppen úgy hatalmas alá kerített kora ifjúságomban, akár az öserdők és vizek faunája. Ugyanígy erős, napjainkig sem szűnő érdeklődés élt bennem Belső-Ázsia, a Mongol-Altáj, és a Góbi-sivatag iránt. Körösi Csoma Sándor, Reguly Antal, Vámbéri Ármin, Lóczy Lajos, Stein Aurél, és a magyar kutatók egész sorának könyvei és példája távoli világokat nyitottak meg előttem, és valósággal életcélommá tették felfedezéseik nyomán követését. Xántus János meleg tengeri tájakra történő utazásai, felfedezései, az akkor javarészt ismeretlen belső-brazíliai vadonok, folyamok, folyók forrásvidéke és indián törzsei ugyancsak erős vonzásukban tartottak. Mindehhez hozzájárult az ázsiai mongoloid népek és Amerika indiánjainak származási, vándorlási rejtélye... Terveim, hogy ezeket a dél-amerikai és ázsiai területeket elérjem, gondolataimban, szándékaimban éltek, és a reményben, hogy valamikor, kemény tanulás révén megszerezve a szükséges tudást, valóságban is eljussak oda”.¹ Ezek – a megismert életút mellett – a sorok jórészt magyarázatul is szolgálhatnak Molnár Gábor sokoldalúságára, könyveiben az élénk színekkel megjelenített öserdei leírásokra és az emberiség, valamint a magyarság régmúltjával foglalkozó írások „forrásvidékére”.

Az ajkacsingervölgyi helytörténeti kutatások

Ajkacsingervölgyet, mint földrajzi helynevet a XIX. század hatvanas évektől tartjuk számon. Az itt létesült szénbányavállalat telephelye a hozzá kapcsolódó lakótelepekkel több község területéhez – Ajka, Bódé, Csékút – tartoztak.

Ajkacsingervölgy, mint vállalati székhely és mint a vállalati dolgozók jelentős részének lakóhelye, bizonyos szempontból önálló életet élt. A lakók – néhány kivételtől eltekintve – a szénbánya alkalmazottai voltak és vállalati lakásban laktak, vagyis szorosan kötődtek a szénbányavállalathoz. A telep múltjáról köztöttektől mentesen, de érzelmileg erősen kötődve önálló vizsgálódást szinte egyedül Molnár Gábor végzett és jelentetett meg könyveiben. Helytörténeti kutatásai között a legfontosabb, hogy részletesen bemutatta az 1909. január 9-én történt, 56 áldozattal járó, a bánya történetének legtöbb halálos kimenetelű áldozattal járó balesetét.²

Az író gyerekevei nyarainak jelentős részét és az 1915/16-os tanévet a csingervölgyi iskolában, illetve itt lakó nagyszüleinél töltötte. Életének talán legkedvesebb időszaka kötődött ehhez a térséghez nagyszüleihez, rokonaihoz, barátaihoz. A lakótelepről, az itt élő bányászok életéről, az 1910-es évek háborús eseményeinek itteni lecsapódásáról hadigazdálkodásról és a katonai beavatkozásokról, a sztrájkokról, az 1919-es május elsejei ünneplésről, a „fehér” és „vörös” hadsereg helyi összecsapásáról és annak következményeiről, Treiber Károly munkásvezér bújdoklásáról és „kitöréséről” részletesen, a kortársak későbbi elbeszéléseivel egyezően számolt be a Bakonytól Amazóniáig című kötetben³ Az Ajkacsingervölgy térségi kapcsolataihoz tartozik, hogy 1935-ben barangolásai közben hazánkban először talált alpesi gőtét, vagyis hozzá kötődik ennek az állatnak a hazai felfedezése.⁴

Az Ajkacsingervölgyhöz kötődő írások nemcsak helytörténeti a jelentőségük, de szociológiai szempontból is fontosak. A társadalmi viszonylatokat, mintegy alulnézetből, személyes sorsokon keresztül

¹ Magyar utazók, földrajzi felfedezők. Szerk.: *Havasné Bede Piroksa – Somogyi László*. Az idézet Molnár Gábor: *Utazásaim az Amazonástól a Góbi sivatagig* című tanulmányból való. Bp. 1973. 340. old.

² *Molnár Gábor*: Makk és jaguár. Szépirodalmi Könyvkiadó, Bp. 1972. 9–33. old.

³ A Bakonytól Amazóniáig. Bp. 1978. 102–113. old.

⁴ *Bali József*: Molnár Gábor a bakonyi alpesi götő felfedezője. *Városvédők és Városszépítők* lapja, Ajka, 2005. 10. évfolyam. 3. sz. 3. old.

mutatják be. Ez a szemléletmód Molnár Gábornak nemesak két életrajzi jellegű művében érhető tetten, de a braziliai őserdőben történetek leírásában és a mongóliai utazásaival foglalkozó könyveiben is.

Megvakulása utáni időszakban, az 1930-as évek második felében hosszabb időszakot töltött a térségben. Cservárpusztán, Csékúton is. Az egykori Csékút község főutcáján (jelenleg Ajka város része) emléktáblát helyeztek el az egykori tartózkodási helyének falán.

Őstörténeti érdeklődése

Az őserdő, valamint a magyarság, az emberiség őstörténete iránti érdeklődése a polgári iskolai tanáraitól kölcsönzött könyvek tanulmányozása révén már kora ifjúsága idején kiderült. A csingervölgyi nagyszülőknél tartózkodása során barátaival a Cservár tetőn az avarkori földvár „kutatásához” kezdtek. A nyári hőség, a gyors eredmény elmaradása azonban hamarosan lelohasztotta az ifjú „kutatók” lelkesedését, inkább az ízletes erdei szeder gyűjtésére fordították idejüket.

Később, már kissé megfontoltabban, Paks térségében a rómaiak által épített falmaradványokat kezdte faggatni, de hamar kiderült, hogy a nem szakszerű ásatás folytatása veszélyes lehet. A fiatalember ekkor már tudta, hogy meddig mehet el kedves kíváncsiságában, és mikor kell leállni az okatlan veszély elhárítása érdekében. Ez később is jellemezte Molnárt. Bátor kezdeményező, de a felelőtlen hősködést igyekezett elkerülni.

Braziliai utazásai során, amint sokszor megvallotta: a vadászat, halászat, a bogárgyűjtés vagy csupán az őserdő életének, a természet rendjének megfigyelése volt az elsődleges számára. Azonban már ifjú kutatóként is nemcsak a természet törvényeit figyelte, de az őserdőt csak gyéren népesítő emberek, az emberek közötti kapcsolatok, valamint a térségben egykor élt emberek és azok építményei is érdekelték. 1966-ban megjelent kötetében a következők olvashatók:

„Néhány száz esztendő visszalépve, rég múlt időkbe kalandozom. Bár módjával bánjunk a régi fogalmával. Ha ilyenkor belegondolok a rég múltba, sokszor nem évszázadokat, nem évezredek, hanem évtizezreket kell visszalépnem. A braziliai ősvadonok nemesak a jezsuiták elpusztult hithirdető telepeinek romjait rejtik, mint a Jatapu torkolatának vadonába süppedt több száz éves romokat, hanem – mint az 1753-ból származó híres bandeirante okirat említi – ennél sokkal többet. Letűnt civilizációk emlékeit takarják az országnyi ősvadonok. Ebbe a kutatóktól, tudósoktól mindmáig alig feltárt ősi világba nagyon érdemes bepillantani. Annyi a braziliai őserdők mélyén a régészeti titok, amelyekre az idő súlyos évtizezreket rakott, hogy ezek múltba süllyedt rejtelméről kutató emberelme talán sohasem lebentheti fel a fátylat. Tudósok, régészek mindmáig izgalmas kutató területe a déli- és közép-amerikai régmúlt. Nem egy régész élete munkáját, sőt életét is rááldozta, rááldozza. A mai Dél- és Közép-Amerikában nem a jezsuiták voltak az elsők, akik civilizációt teremtettek. Húsz vagy még több ezer esztendő előtti civilizáció nyomaira ma is sűrűn akadnak az őserdőkben a régészek.”⁵

Ezután a szerző idéz a Braziliai Történelmi Intézetben őrzött 1753-ban írt jelentésből, amely az ősidőkre vonatkozóan ad némi betekintést. Majd így folytatja: „a Matto Grosso ősvadonainak sziklafalain – meg egyéb helyeken – ma is évezredek, ősi falfestményekre akadnak, ismeretlen civilizációk írásjeleinek véseteire találunk a kutatók. *Azt hiszem, ha nem lennék vadász és gyűjtő, legszívesebben régész lennék.*”⁶ (kiemelés tőlem, TZ.).

Molnár Gábor őstörténeti érdeklődése kiteljesedésében jelentős szerepe lehetett Paál Zoltánnak, aki az Ózdi Kohászati Üzemben technikusként dolgozott. Paál a második világháború utolsó hónapjaiban megismerkedett a szovjet hadsereg egy felderítő katonájával, aki a magyarokkal rokon manyisi népcsoport utolsó sámánja unokájának vallotta magát és a manyisi nép őstörténetét mesélte el Paál Zoltánnak. Ezek az ősi történetek Paál közvetítésével jutottak el Molnár Gáborhoz, aki ebből az óriási monda-rege-mese világból, a saját írói vénáján megsűrűve adott közre néhány történetet Számosan éppen Molnár Gábor írásain keresztül ismerkedtek meg ezzel a témakörrel, az arvisura-igazmondással, ahogyan ezt az ősi történetesorozatot összefoglalóan emlegetik.

Molnár Gábor és Paál Zoltán, valamint Pataki László az ősi rovásírás kutatója között szoros baráti-kutatói kapcsolat alakult ki. Meglátogatták egymást és számos levelet váltottak. Néhány ismeretében állíthatom, hogy még sok, a kapcsolatukat, tudományos vagy annak tartott kérdéskört érintő levél, kézirat lappanghat e témakörben, felkutatásuk fontos és időszerű lenne.

⁵ Molnár Gábor: Négyen a vadonban. Bp. 1966., 73. old.

⁶ Uo. 81. old.

Molnár Gábor őstörténet iránti érdeklődésének jellegét tükrözi a Somodi Gyula barátjához 1976. július 30-án írott levelének egy rövid részlete: „újabb, ezután készülő kötetemre a szerződést szintén megkötöttem a Szépirodalmi Könyvkiadóval. Ennek címe: *Évezredek vadonában*. Ősi idők mese-monda világát idézem, beleszőve a valóságra váltott, vagy éppen hamis »bolondgomba« elméletek sokaságát”. Ugyanebben a levélben írja Molnár, hogy meghívásra a fenékpusztai ásatásokhoz utazik, de ennek közlésénél is fontosabb, hogy „majd szolgálati útlevéllal tíz napra Szlovákiába, Pelsőcre régi, százados nyomokat kutatni”⁷. Ugyanezek a kutatási programok, a könyvírás szándék más levelekben is felbukkan.

Ezzel a témakörrel Molnár Gábor a legnagyobb terjedelemben a „Négy hágó sziklavadonában” című, Hegyi Margittal közösen jegyzett könyvének befejező részében foglalkozik.⁸ Ezzel kapcsolatban írja Nemes Lakatos Zoltán: „Valamikor a hetvenes évek elején – tényleg teljesen véletlenül – kezembe került Molnár Gábor: *Négy hágó sziklavadonában* című könyve. Mint utóbb kiderült, voltunk jónéhányan, akiknek az a könyv volt az első, de egyben meghatározó élménye a témával kapcsolatban. Ugyanis Molnár Gábor érdeme, hogy könyvének ötödik fejezeteként mintegy belopta Paál Zoltánt és az Arvisurát a „hivatalos” kiadón keresztül a téma iránt érdeklődő olvasók tudatába”.⁹

A témakörrel kapcsolatban idézem még Molnár Gábor őstörténeti érdeklődéséről írott vallomását: „régi és ma már szépnek tűnő időkbe kedvvel ereszkedem, mint valami ősi kútba, amelynek mélye tömörkedést kínál mondavilág, ősbibbnél ősbibb mitológiai történetek és mindezt milyen szépen előzik csingervölgyi nagyapámtól hallott gyerekkori mesém”.¹⁰

Molnár Gáborra jellemző a témakörrel kapcsolatos kis epizód. Az író a Bakony környéki Nyírád község kis diákjaival találkozott a csillebérci üttörőtáborban. Elmondták neki, hogy a közeli erdőben faragott kövekre bukkantak. Az író azonnal, mintegy házi feladatként adta ki számukra, hogy pontosan jelöljék meg, hol látták az ominózus követ és fényképezzék le. Azt vélte, hogy talán ősi faragott vagy rovásírásos köre bukkantak a gyerekek. Előbb Blaskó Jánossal, gyerekkori barátjával, tervezték az utat Nyírádra, de közbejött technikai akadály miatt nem sikeredett. Később az iskolában író-olvasó találkozóra hívták. Ekkor a tanárok-diákok társaságában felkeresték az ominózus lelőhelyet. A „felfedezés” tévesnek bizonyult, de jól jellemzi az író kutatási ambícióját.

Veszprém születése

Molnár Gábornak, az őstörténettel foglalkozó írásai közül számomra legérdekesebb a Veszprém, az Napló-ban 1972. február 22–27. között hat részletben közölt „Veszprém születése” című munkája.

A Bakony térsége, Veszprém megye elkötelezett írója Veszprém keletkezésével kapcsolatos írását a már említett Paál Zoltán közvetítésével, Szalaváré Tura manysi fősámán unokájának elbeszélése alapján vetette papírra. Az előszóban írja: „...a rege némelykor történelmet rejt. Beleváj némely időbe, tűnő évezredek koromszín éjszakájába, onnan világít ki napjainkba tündöklő csövájával... Monda, rege? Szalaváré Tura mondanécsében nem a vitára indítót kutatom... sokkal inkább a sok-sok napjainkig megmaradt dunántúli és más tájak helységnév eredetét. Szebben a mi Dunántúlról, Veszprém, Veszprém megyei helységnév eredetéről egyetlen krónika, fennmaradt szájhagyomány nem őriz számunkra.

A csillaghímes égi mesék, réges-régi mondák ára őrzött, ősi idők aknájából elénk szökkenő történetek közt, Veszprém neve is elénk fényesedik. Nem is kutatom Veszprém neve más, egyéb eredetét, hiszen a rejtőző szép, önmagában is szép, ha az idők végtelen mélyéről, mint tiszta, erdei forrás gyöngyözőn, meschímmel feltör”.¹¹

A sorozat IV. részében, amely a *Veszprém sámán központja* alcímmel jelent meg, megtudhatjuk, hogy a sámanképző iskolában Csanak fia, Veszprém érte el a legjobb eredményt, így kerülhetett fősámáni székbe és azt a megbízást kapta, hogy a Pannónia közepén erösséget hozzon létre. Ennek 1972-ben volt a 2700. évfordulója, ebből az alkalomból készült az írás.¹²

⁷ Levél Somodi Gyulának 1976. június 30-án.

⁸ Molnár Gábor–Hegyi Margit: *Négy hágó sziklavadonában*. Bp. 1970. 511–546. old.

⁹ Nemes Lakatos Zoltán: Beavatás a Paál Zoltán által lejegyzett 348. arvisurába. Sprint Nyomdaipari Kft., Miskolc 2007. 8. old.

¹⁰ Molnár Gábor: *Amazónia és Belső-Ázsia mitológiája, égi történetei*. Veszprémi Napló, 1971. november 27.

¹¹ Napló, 1972. február 22.

¹² Napló, 1972. február 26.

Akkor is, napjainkban is számosan kétségbe vonják az Arvisura, igazszólás valódiságát. Ezzel kapcsolatban Molnár Gábor a következőket írta írásának befejező bekezdésében: „napjainkig senki sem szállt perbe Andersen, Grimm meséinek világával, a népmesék szépségeivel megtörtént-e vajon mindaz, ami bennük gyönyörködtető? Csipkerózsika száz évig aludt, és amikor csókkal ébresztették, éppen olyan fiatalon ébredt, mint mikor elaludt. Vegyük Szalaváré Tura ősi időkre érő világát ugyanilyen mesés szép emlékeztetést ébresztő világnak, a mi kedves Dunántúlnak legyen a Csipkerózsika, „akit” regélő csókjával Szalaváré Tura számunkra ébreszt”.¹³

Molnár Gábornak az ősidőkkel foglalkozó írásai nagyrészt lényegében Szalaváré Tura elbeszéléseinek Paál Zoltán által leírtak lenyomatai. Igazságtartalmuk kutatása a tudósok feladata, vélte Molnár Gábor. A maga és olvasói számára inkább szép regének, mesének fogadta el, és közvetítette olvasói számára.

Molnár Gábor emlékének ápolása Ajkán

A *Molnár Gábor Emlékszoba* a Helytörténeti Múzeumban a városnak adományozott emléktárgyait őrzi. A Molnár Gábor Általános Iskola és Speciális Szakiskolában minden évben emléknapon emlékeznek a névadóra. Ajka város önkormányzata posztumusz díszpolgárává választotta és a városi parkerdőt Molnár Gáborról nevezte el.

Sírgát az ajka-csingervölgyi temetőben gondozzák, rendszeresen megkoszorúzzák. Ajkán köztéri szobor, könyvesbolt, alapítvány őrzi emlékét. A város önkormányzata sokoldalúan támogatja a Molnár Gábor Társaság tevékenységét, a jubileumi rendezvényeket, kiadványokat, kiállításokat.

Molnár Gábor jeles író emlékének ápolására, 2006. november 10-én ajkai székhellyel, országos egyesület alakult a „Bakonytól az Amazóniáig” Molnár Gábor Társaság néven. A Társaság folytatja a hagyatékgyűjtő, emlékező-ismeretterjesztő tevékenységét és más szervekkel együttműködve előkészíti a születésének századik évfordulójára tervezett megemlékezést: tudományos emlékülést, pályázatot, emlékező összejöveteleket, kiállításokat, emlékező kötetek kiadását.

Molnár Gábor élete megmutatta, hogy sérülten, nehéz körülmények között is talpon lehet maradni, újra lehet kezdeni, sérülten is lehet teljes életet élni. Önzetlen haza-, szülőföld-, családszeretetből, kitarító munkavégzésből mindannyian tanulhatunk, különösen az ifjúság számára példát jelenthet. Életének, munkásságának, igazi önzetlen hazaszeretetének minél szélesebb körű megismertetése, emlékének ápolása mindnyájunk közös feladata és felelőssége. Indokolt, hogy emlékét a legnagyobb magyarok között tartsuk számon és örizzük, utódainknak átörökítsük.

A „Bakonytól az Amazóniáig” Molnár Gábor Társaság szívesen fogadja a Molnár Gábor életéhez kapcsolódó dokumentumokat, fényképeket, a személyes emlékek leírását a rendezvények helyszínén és a Társaság székhelyén: Ajkai Helytörténeti Múzeum, 8400 Ajka, Szabadság tér 19.

Tatai Zoltán

Az Ajkai Helytörténeti Múzeum Molnár Gábor emlékszobája
(Mészáros József felvétele)